

Лесі Українці

Ти стала зорею, бо смертне лиш тіло
душа твоя вічна, і через віки
орлицею, вірною небу, злетіла,
на згадку залишивши помах руки.

Ти нищий переляк
завжди зневажала
та гордо всміхалася
путам страшним,
на струнах рядків віртуозно
ти грала,
світила крізь ніч ясно душам
людським.

Так солодко й сумно
троянди зів'ялі
манили пелюстками
ніжних листів,
в зіницях твоїх
весна квітом буяла,
співала багатоголоссям чуттів.
Дочка Прометея, з колін підійняла
ти дух український і славу йому
не слізьми, не кров'ю в борні здобувала,
а словом гарячим, долаючи тьму.

Ірина Наумук, 10-А клас, 2012 рік